

Hoàng Hạc
ĐOÀN VIẾT HOẠT

ĐÓA TỪ TÂM



Hoàng Hạc
ĐOÀN VIẾT HOẠT

Đóa Từ Tâm

thực hiện: Phong Trào Nhân Quyền Cho Việt Nam Năm 2000
hình bìa: Họa sĩ Nguyễn Đông
ấn loát: Mr. Print

in lần thứ nhất 1000 bản
tháng 01 năm 1999 Quận Cam, Hoa Kỳ

bản lần thứ hai dạng pdf tháng 01 năm 2006
có sửa nhiều lỗi của ấn bản lần thứ nhất
và thêm bài “Ta Sẽ Trở Lại”
do NT thực hiện

Cảm tạ

*Nhóm chủ trương xuất bản tác phẩm **Đóa Từ Tâm**
xin chân thành cảm tạ tất cả sự đóng góp
công sức, tài chánh và kỹ thuật
để hoàn thành tập thơ này.*

Đặc biệt, chúng tôi xin cảm ơn:

*Giáo sư Đoàn Viết Hoạt, Minnesota, Hoa Kỳ.
Họa sĩ Nguyễn Đông, Westminster, Hoa Kỳ.
Mr. Print, Midway City, Hoa Kỳ*

*California, 01/1999
Trân trọng,*

Phong Trào Nhân Quyền Cho Việt Nam Năm 2000

Đề Trên Tường BG1 (Biệt Giam 1)	1
Đôi Thơ	2
<i>Tặng</i> Ngô Công Minh	3
<i>Tặng</i> Vũ Quốc Thông	4
Tù Là Cảnh Tu	5
Bánh Thánh	6
Nhớ Vợ Hiền	7
Buồn	8
Tuyên Ngôn Nhân Chủ	9
Sao Mai	11
Mau Tinh Dậy	12
Giáng Sinh 1977	13
Nhân Được Viết Thư Chúc Tết	14
Thách Đố	15
Vì Thế Hệ Mai Sau	17
Bài Ca Hòa Bình	19
Biệt Giam Cảm Tác	21
Tết Biệt Giam	22
Thời Cuộc Luận	24
Chúc Tết Kỷ Mùi	27
Khẩu Hiệu	29
Đảng Quang Vinh	30
Mau Đứng Dậy Đi Thôi	32
Trăng Đã Lên	34
Ngẫu Cảm	35
Cho Thế Hệ Ngày Mai	36
Trời Thu Gọi Nhớ Em	39
Tặng Các Bạn Trẻ	40
Đời Trong Đạo	41
Đạo Trong Đời	42
Trời Đông Nhớ Em	44
Bố Đã Hứa	45
Chết Hay Là Tù Tội	47
Chúa Sẽ Đến Với Ai?	49
Khóc Cha	51

Đóa Từ Tâm

Trên Đỉnh Núi Của Con Người Bất Diệt	52
Nhớ Thương Em	53
Đau Nhức Thật Thà	54
Đạo Vườn Hoa	55
Hương Đồi Thơm Ngát	56
Sao Quên Được Tình Cảm Quê Hương	61
Nhận Hoa Vợ Tặng	62
Cảm Thông	57
Như Thị	58
Thương Nhớ Đầy Voi	59
Tự Thán	60
Xin Cảm Ơn	62
Sắt Sơn	68
Đại Ngã Phù Sinh	69
Ta Vẫn Ở Lại Đây	71
Vầng Vạc Trăng Sao	74
Thu Lại Đến	76
Say Nốt Trận Này	77
Mùa Xuân Tự Chủ	78
Đóa Huyết Hoa	81
Mùa Đông Ấm Ấp	83
Trong Quán Trọ Này	85
Dân Tộc Đã Hồi Sinh	88
Mưa Ngâu	90
Bùng Nở Đóa Từ Tâm	91
Xuân Về Tự Thẹn	92
Đoạn Trường Nhất Thanh	93
Nỗi Xót Xa	94
Và Từ Đây	96
Đất Trời Rộng Mở	98
Con Bướm Ba Mầu	99
Thao Thức	101
Ta Sẽ Trở Lại	103

Lời Bạt

Giáo sư Đoàn Viết Hoạt là một biểu tượng của lương tâm sĩ phu Việt Nam. Ông là một chiến sĩ nhân quyền đấu tranh cho tự do và dân chủ tại Việt Nam. Đoàn Viết Hoạt đã can đảm đứng lên không phải sau khi CS sụp đổ từ Đông Âu hay Liên Xô, mà từ lúc CS đang trên thế chiến thắng từ mùa xuân 1975. Ông đã can đảm đứng lên cùng với những sĩ phu khác như BS Nguyễn Đan Quế để đòi quyền làm người cho dân tộc Việt Nam, cho chính mình, cho anh em, cho hơn 73 triệu người Việt còn trong ách thống trị của độc tài CS.

Trong nhiều năm qua, chúng ta được biết đến ông như là một tù nhân lương tâm, nhưng rất ít người biết ông là một thi sĩ. Một thi sĩ mà mỗi bài thơ là một thể hiện của lương tâm, một đoạn trong bản tuyên ngôn nhân bản, là những viên trọng pháo nổ vào sào huyệt của những tên tội đồ của đất nước. Ý chí của ông mãnh liệt bao nhiêu thì tâm tình của ông ngọt ngào và mềm mại bấy nhiêu. Những vần thơ đầy tình người – tình của một người con, người chồng, người cha, người bạn... và người con dân thời đại. Chính những vần thơ này sẽ góp phần làm chuyển đổi chế độ CS phi nhân. Một chế độ mà những xe tăng trọng pháo, những đồn lũy và những cuộc mặc cả chính trị đành phải bó tay.

Trong dịp kỷ niệm 50 năm quốc tế nhân quyền, chúng tôi tiếp xúc với giáo sư Đoàn Viết Hoạt để xin xuất bản thi phẩm này nhằm phổ biến cho đồng bào

và thế giới biết đến tâm tình Đoàn Viết Hoạt, một tù nhân lương tâm tiêu biểu cho hàng ngàn tù nhân chính trị tại Việt Nam.

Chúng tôi cũng tin rằng tập thơ này là một trong những tiếng nói góp phần cho việc thức tỉnh lương tri nhân loại của một nhân chứng sống, nạn nhân của sự chà đạp và vi phạm thô bạo về nhân quyền của CSVN, và cũng là tiếng chuông báo hiệu cho sự chuyển mình của Dân Tộc trước tương lai tươi sáng của một nước Việt Nam Tự Do Dân Chủ và Nhân Quyền.

Orange County, ngày 21 tháng 01 năm 1999
Phong Trào Nhân Quyền Cho Việt Nam, năm 2000

Đề Trên Tường BG1 (Biệt Giam 1)

*Tất cả đã qua rồi
Tất cả sẽ qua thôi
Nhưng còn mãi tấm lòng son sắt
Để sống cho quê hương và cho loài người.*

28-08-1976
(Ngày đầu tiên trong tù)
Sở Công An Thành Phố

Đối Thơ

*Tối đâu có tối mãi mờ mờ
Tối hết đêm này sẽ sáng cho.
Khám tối không đèn còn đuổi muỗi
Ngoài đời chữa sáng lại nằm co.
Anh hùng gặp bĩ sao đành phận
Quân tử khi cùng cũng chẳng lo.
Thời thế đổi thay trời lại sáng
Thân này đâu mãi chịu nằm co.*

15-09-1976
BG1 - Sở Công An Thành Phố
(Đối thơ Vũ Quốc Thông)

Tặng Ngô Công Minh

*Ngáp nằm ngáp đứng lại ngáp ngồi
Ngáp võ lao tù vẫn chưa nguôi.
Ngáp sáng trông com và nước tới
Ngáp chiều đợi nước với com nuôi.
Ngáp mà không ngủ là ngáp thức
Thức nhưng có tỉnh mới nên người.
Hồi chàng Nhâm Tuất nằm trong khám
Cố tỉnh mà xem cuộc đời đời.*

20-09-1976

BG1 - Sở Công An Thành Phố

Tặng Vũ Quốc Thông

*Tuổi đã sáu mươi vẫn chưa già
Vào tù trông cụ khoẻ thêm ra.
Niên trưởng xưng danh người chủ tọa
Tinh thần lên mặt bậc anh cha.
Sáng sáng trông com chờ vận nước
Chiều chiều điếm báo nặng tình nhà.
Mặt thu tin tưởng đời sẽ đổi
Chờ cho đến đó phát cờ ra.*

28-09-1976

BG1 - Sở Công An Thành Phố

Tù Là Cảnh Tu

*Cảnh tù nghĩ cũng vui vui
Ngày ngày ăn khoẻ ngủ vùi mà yên
Ai ơi! Chớ có ưu phiền
Buồn lo giận tủi khổ thêm ích gì
Thời gian đến đến đi đi
Gặp thời phải thế kể gì tháng năm
Thân ta người đã giam cầm
Tâm ta tự tại ta làm chủ ta
Ung dung cho tháng ngày qua
Nuôi tâm dưỡng tánh tù là cảnh tu
Tu cho hết kiếp hèn ngu
Hết đời khổ nhục nước nhà yên vui
Tu cho tâm trí thanh thoi
Mai này góp sức mở đời thần châu.*

01-10-1976

Bánh Thánh

*Cùng tù có một nhà tu
Hiện thân đức Chúa Giê-Su ở đời
Lòng bác ái thật sáng ngời
Chiếc bánh xẻ nửa chia người tù chung.
Ăn bánh nhớ Chúa đóng đinh
Trên cây thập tự hy sinh cứu đời.
Bánh này bánh thánh ai ơi!
Ban trong ngục tối sáng ngời tình thương.
Đời còn lắm cảnh nhiều thương
Còn quân bán nước còn phường hại dân
Thì còn bao bậc cao nhân
Theo gương đời trước xả thân cứu người.
Mai này gặp cảnh đời đời
Tin lành bùng hiện sáng ngời trần gian.*

02-10-1976

Nhớ Vợ Hiền

*Chiều nay nhớ tới vợ hiền
Lao tù rục sáng ưu phiền sạch không.
Đôi ta một giải tơ đồng
Xác thân hòa một tâm hồn chung đôi
Dù bao cách trở chia phôi
Đã nguyên son sắt trọn đời bên nhau.
Nay vì cuộc thế thương đau
Dân tình khổ nhục ưu sầu ngất cao
Ngày đêm dạ những nôn nao
Trên đường lý tưởng sa vào lao lung
Thân chia nhưng chí vẫn đồng
Đồng tâm đồng sức đồng lòng em ơi!
Quyết vì hạnh phúc muôn nơi
Cùng toàn dân được trọn đời chung vui.*

01-10-1976

Buồn

*Sáng nay thức giấc trong tù
Nỗi buồn chợt tỉnh vỡ nhòa tâm can
Ngoài kia sương khói mệnh mang
Nước non mù mịt ngút ngàn khổ đau
Đập cho tan khỏi u sầu
Dựng xây thành cõi thần châu muôn đời.*

12-1976
1A - Sở Công An Thành Phố

Tuyên Ngôn Nhân Chủ

*Một chế độ thực phi nhân tàn bạo!
Coi con người như cỏ rác ngựa trâu
Xua lê dân làm công cụ thi đua
Để thực hiện những mưu đồ cuồng ảo.*

*Tự hành diện với trò ma chuyên chính
Vây bủa dân bằng nghìn kế trăm phương
Thúc sau lưng rình rập hai bên sườn
Nhử trước mặt tiến lên đường hạnh phúc.*

*Đường cộng sản nay đã thành ngõ cụt
Sáu mươi năm xét lại biết bao lần
Thiếu nhân tính biến người thành máy móc
Mất nhân chủ hạnh phúc phải lùi dần.*

*Cả danh dự của giống nòi Hồng Lạc
Cả văn minh trong truyền thống Tiên Rồng
Vì Đảng quyền mê muội đem xung phong
Làm tiền đồn cho quốc tế vô sản.*

*Nhưng lịch sử đã tới hồi quyết định
Trên tro tàn của cuồng vọng tiêu ma
Cả thân quyền lẫn vật quyền sụp đổ
Cho Nhân Quyền rọi ánh sáng chan hòa.*

*Thời đại mới cả loài người mong đợi
Dân tộc Việt cất cao lời kêu gọi
Dựng văn minh Nhân Chủ mở đại hòa
Hoa Nhân Ái ngát thơm toàn thế giới.*

*Xóa đau thương của sai lầm quá khứ
Nói tư trào tiến hóa tới tương lai
Mở nguồn sống cho cháu con Hồng Lạc
Cùng loài người chung hạnh phúc lâu dài.*

30-04-1977. Phan Đăng Lưu

Sao Mai

*Sao mai sáng tỏ trên trời
Như lòng ta đã chói ngời niềm tin
Tình thương tỏa ngát trong tim
Nở hoa Nhân Ái khắp miền trần gian
Cuộc cờ chuyển đến hồi tàn
Mở thời đại mới về vang gióng nói
Sao mai Nhân Chủ ra đời
Văn minh chiếu rọi loài người chung soi.*

05-1977
5C1 – Phan Đăng Lưu

Mau Tinh Dậy

*Cùng một trái tim cùng một giống nòi
Sao chúng tôi không thể cất cao lời phản đối
Khi chúng đến như một bầy lang sói
Bắt anh đi giữa những tiếng reo cười.*

*Cùng một màu da cùng dòng máu đỏ
Sao chúng tôi không hề phân nộ
Khi nhìn anh máu đỏ loang đầu
Môi nhợt nhạt vẫn buông lời man rợ.*

*Ôi! Tổ Quốc đã qua bao thống khổ
Vẫn còn đây niềm phẫn hận chưa nguôi
Lửa căm hờn còn vẫn sục sôi
Gieo thảm họa xương phơi máu đỏ.*

*Mau tinh dậy hồi toàn dân Việt
Hãy cùng nhau xóa hết căm hờn
Cùng nhau dựng lại giang sơn
Cho nòi giống Việt thoát cơn khổ này.*

06-1977
4C1 - Phan Đăng Lưu

Giáng Sinh 1977

*Giáng Sinh nay lại trở về đây
Nhân thế còn bao nỗi đắng cay
Chúa đã hiện hai ngàn năm trước
Trần gian chờ Chúa mới ra tay.*

*Trần gian chờ Chúa mới ra tay
Xóa hết đau thương hết đọa đầy
Rửa sạch vô minh và vọng chấp
Mở đời Nhân Chủ cõi Thần Châu.*

*Mở đời Nhân Chủ cõi Thần Châu
Nhân Ái hòa vui khắp địa cầu
Chúa đến mang tin lành rộng khắp
Giáng Sinh bừng sức sống vui say.*

*Giáng Sinh bừng sức sống vui say
Nhân thế thôi mang cảnh đọa đầy
Bạn hồi lao tù nuôi chí lớn
Vững lòng tin đợi ánh sao mai.*

7C1 - Phan Đăng Lưu

Nhân Được Viết Thư Chúc Tết

*Thư chúc Tết viết về không trọn ý
Giữa dòng thư rung động sóng tâm tình
Xuân chưa đến trong tâm hồn tráng sĩ
Khi tang thương còn phủ ngập non sông.*

*Này bạn hỡi những người trai thời đại
Trong lao tù hãy gác lại tình riêng,
Rung tơ lòng chuyển động tận hồn thiêng
Cho mạch sống năm ngàn năm trời dậy.*

*Cho vươn lên sức sống tự đáy tầng
Cho trăm ngàn Phù Đổng dậy non sông
Cho đất nước chuyển vào thời Tiến Hóa
Không ô danh là con cháu Tiên Rồng.*

*Này bạn hỡi những người trai thời đại!
Trong lao tù hãy tôi luyện tâm can,
Hãy trau dồi phẩm cách với tài năng
Để chuẩn bị cùng toàn dân đứng dậy
Mở vận lành cho nòi giống Tiên Rồng!*

01-1978 (Trước Tết Mậu Ngọ)
TC1 – Phan Đăng Lưu

Thách Đố

*Trong hàng ngàn những trại giam tăm tối,
Chúng nhốt đầy hàng triệu con người.
Có những cụ già chín mươi tư tuổi,
Những trẻ thơ còn ẵm ngửa trên tay,
Những thiếu nữ tuổi xuân căng hồng theo nhịp thở
Những thanh niên sức sống tràn đầy,
Mắt rực sáng nhìn tương lai xốc tới.*

*Ở nơi đó “chúng” bày trò gian dối,
Tay cầm hoa miệng nhả nọc Mác-Lê.
Bằng trái tim sắt đá bằng khối óc u mê,
Chúng muốn biến cả loài người thành một bầy lang sói.*

*Nhưng hãy nghe đây hồi loài quý dữ!
Hãy lắng nghe vang dội tiếng sóng trào!
Đang ngùn ngụt dâng lên như thác lũ,
Cuồn cuộn sục sôi lớp lớp dạt dào,
Rửa ô nhục mở đường cho lịch sử.*

*Nhưng hãy nghe đây hồi loài quý dữ!
Hãy lắng nghe vang dội các phòng giam!
Từng trận cười sảng khoái hiên ngang,
Như thách đố mọi tham tàn bạo ngược.*

*Ta nghe thấy trong tâm hồn rạo rức,
Như tuổi thanh xuân dào dạt sóng tâm tình.
Ta như thấy mầm tương lai thôi thúc,
Như hoa xuân thơm ngào ngạt hương lành.*

*Đất nước còn đây dân tộc còn đây,
Còn mãi mãi dòng sử xanh bất khuất.
Hỡi anh em đang trong vòng u uất!
Hãy vươn lên chào đón buổi bình minh,
Của thời đại mới chan hòa chân hạnh phúc.*

06-1978

TC1 – Phan Đăng Lưu

Vì Thế Hệ Mai Sau

*Ôi! Thế hệ những đứa con chúng ta
Chưa một lần được yêu thương trọn đủ
Chưa một lần được no ấm yên bình
Bồi bao đời lớp lớp cha anh
Luôn gục ngã để làm nên lịch sử.
Chưa kịp lấp hố bom
Đã gài chông chặn giặc
Những lũ giặc của thế kỷ hai mươi
Đến tự trong lòng nền văn minh không nhân tính.*

*Nhưng em yêu đời!
Em có thấy mầm tương lai chói rạng
Trong ánh mắt long lanh ngời sáng
Của thế hệ những đứa con chúng ta.
Em có thấy vàng tràn rộng bao la
Như in chứa cả không gian vô tận
Cả thời gian là lịch sử loài người.*

*Hỡi em yêu dấu!
Thế hệ cha anh đã từng chiến đấu
Cho quê hương còn đến hôm nay
Thế hệ chúng ta đã nhìn rõ tương lai
Phải xây dựng ngày mai chân hạnh phúc
Cho con cháu chúng ta
Và cho khắp mọi nhà.*

*Chúng ta sẽ lấp bằng những hố bom
Chúng ta sẽ nhổ sạch những hầm chông.
Bằng trái tim dạt dào Nhân Ái
Bằng óc sáng tinh thần Nhân Bản
Chúng ta sẽ dựng lên ngọn cờ Nhân Chủ
Cho văn minh chan hòa Nhân Tính
Cho con cháu chúng ta
Được yêu thương trọn đủ
Cho mỗi người
Được sống đúng Con Người.*

07-1978
7C1 – Phan Đăng Lưu

Bài Ca Hòa Bình

*Trong phòng giam chật chội
Năm mươi con người rạo rức bồi hồi
Vút lên cao với lời ca ngợi
Cho hòa bình hạnh phúc muôn đời.*

*Hòa bình ơi! Việt Nam ơi!
Lời ca mang theo niềm u uẩn
Năm mươi triệu người chung một ước mơ.*

*Một thế kỷ qua đi
Bao đau thương tủi nhục
Một thế kỷ qua đi
Vết thương còn hằn nhức
Những vết thương
Trên thân xác anh
Trong trái tim em
Những vết thương
Trong não sọ người cha
Trong bào thai người mẹ
Những vết thương còn đầy máu mủ
Trong tâm hồn cả những trẻ thơ.*

*Hỡi các em các chị các anh
Như thép đã tôi và chịu lửa ngàn lần
Thế hệ chúng ta phải lớn dậy vô ngần
Vượt đau nhức mở đường cho tiến hóa.*

*Hòa bình ơi! Việt Nam ơi!
Rửa vết thương xóa nhòa tội nhục
Dựng văn minh rạng rỡ giống nòi
Biến ước mơ trở thành hiện thực
Tạo hòa bình hạnh phúc muôn đời
Thái bình ơi! Đại Việt ơi!*

08-1978

5C1 – Phan Đăng Lưu

Biệt Giam Cảm Tác

*Tét đến xuân về lại biệt giam
Trò chơi lao lý vẫn chưa nhàn
Đúng lúc đang cần nơi tĩnh mịch
Nào hay lại được chốn an nhàn
Luyện tập xác thân chờ Vạn Thắng
Dùi mài kế sách đợi Văn Lang
Nước non đang chuyển thời mở thế
Anh hùng hội ngộ sẽ thênh thang.*

01-1979

BG3B – Phan Đăng Lưu

Tết Biệt Giam

*Cái Tết trong tù Tết thứ ba
Xà lim ăn Tết một mình ta
Ngoài kia pháo nổ chào xuân tới
Xuân ở lòng dân chẳng ở xa.*

*Xuân ở lòng dân chẳng ở xa
Lòng dân chưa mở hội trăm hoa
Xuân của đất trời tuy đã tới
Đêm đông lịch sử vẫn chưa nhòa.*

*Chưa nhòa tử nhục với thương đau
Non sông tràn ngập cánh u sầu
Binh đao họa lớn đang tràn tới
Đất nước chìm trong biển lửa sâu.*

*Đất nước chìm trong biển lửa sâu
Toàn dân phản tỉnh sẽ cùng nhau
Đảng quyền đánh đổ đưa dân tộc
Thoát vòng binh lửa thoát thương đau.*

*Thương đau rũ sạch đón xuân vào
Lòng dân mở hội kết muôn sao.
Hoa xuân đua nở bừng khoe sắc
Muôn ánh hồng tươi nở đón chào.*

*Đón chào trăm họ được âu ca
Đất nước mừng vui hội thái hòa
Xuân của lòng người rồi sẽ tới
Tương lai bừng nở sáng trong ta.*

*Tương lai bừng nở sáng trong ta
Xà lim ăn Tết vẫn vui ca
Bánh mứt vợ hiền cho đủ cả
Chờ xuân dân tộc nở trăm hoa.*

30 Tết Kỷ Mùi
BG3B – Phan Đăng Lưu

Thời Cuộc Luận

*Nhìn xem thời cuộc rõ thay
Bàn cờ vào thế chuyển bày đã xong.
Một bên Tàu Mỹ mưu chung
Đẩy Nga Sô-Việt vào vòng bao vây
Na-tô chặn ngõ phía Tây
Biển Đông Nhật Úc quyết bầy trận to
Mặt trận Liên Quốc bài Sô
Ngoại công nội kích thế cờ hợp tung.
Nga tiên thế chiến nổ tung
Nga lùi nội bộ cuối cùng vỡ tan.*

*Một bên Nga vẫn bèn gan
Ba dòng Cách Mạng tiến hành khít khao
Quốc-tế Vô-sản gương cao
Kết khối Cộng Sản làm rào cản chung
Ngọn cờ giải phóng tiến công
Á Phi cùng Mỹ La-Tinh nổi trào
Hòa bình chung sống rêu rao
Những mong Tàu Mỹ tiêu hao dần mòn
Rảnh tay mở rộng tiền đồn
Thu dần thế giới vào vòng Mác-Lê.*

*Khen thay kẻ sách đều ghê
Muru ma chúc quỷ đôi bề cùng thâm
Hóa công sao khéo đặt ngằm
Thế cờ giải độc còn nằm đáy sâu
Bối chung phải chịu thương đau
Loài người phản tỉnh mới cầu Thắng Nhân.*

*Lại xem thế giới tam phân
Khối phi liên kết thành phần thứ ba
Liên minh tả hữu tránh xa
Những mong thoát cánh gà nhà đá nhau
Tiếc thay còn thiếu đầu tàu
Thiếu đường lối đúng thiếu màu sắc chung
Dù trong ý thức cộng đồng
Nảy mầm phản tỉnh chồi vòng Vật Tâm
Thế, thời chưa đủ cao thâm
Còn đành phải chịu một lần họa chung
Độc quyền thống trị vỡ tung
Cho khối nhược tiểu thoát vòng đứng lên.*

*Trở về đất nước Rồng Tiên
Con Hồng cháu Lạc suốt miền Bắc Nam
Lịch sử gần năm ngàn năm
Sao đành nở để người cầm nắm ta
Phụng thờ chủ nghĩa lạ xa
Phi nhân chậm tiến chẳng qua chiêu bài
Độc lập chính trị bên ngoài
Bên trong tư tưởng bị người khiến sai
Đổ bao xương máu thảm thay
Chỉ đưa dân tộc đến ngày suy vong
Tiền đồn vô sản xung phong
Ba mươi năm lẻ trong vòng binh đao
Ngày nay cờ trận mắc vào
Chiến trường thế giới làm sao giải cùng,
Mặt trận thống trị vỡ tung,
Đáy tầng cách mạng phá vòng giương cao
Ngọn cờ Nhân Chủ ba sao
Thống nhất Tâm Vật cao trào vươn lên
Văn minh rạng vẻ Rồng Tiên
Muôn nhà hạnh phúc, mọi miền vui ca
Dựng xây xã hội Bình Hòa
Nêu gương thế giới thứ ba theo cùng
Cùng sống, giúp tiến, liên phòng
Thế giới ổn định thái bình âu ca.*

30 Tết Kỷ Mùi,
BG3B – Phan Đăng Lưu

Chúc Tết Kỷ Mùi

*Sáng mông một
Qua khung cửa sắt
Che khuất nửa mặt người
Ta gửi đi những lời chúc Tết
Tới người tù trước mặt
Tới người tù chung quanh
Những người ta chưa hề được biết
Nhưng thoát nhiên như quen tự bao năm.*

*Sáng mông một năm Kỷ Mùi 79
Trong trại giam này rộn rã tiếng reo cười
Lời chúc Tết vang lên tự đáy mỗi lòng người
Sau biến cố Giao Thừa lịch sử
Biến cố như một lời nhấn nhủ
Ta còn đây dân tộc vẫn còn đây
Thời cơ tới sẽ phát cờ nổi dậy
Phá gông cùm giải thoát cho muôn dân.*

*Sáng mông một
Ôi sao vui biết mấy
Những lời thơ dâng lên tự đáy lòng
Nghe vang dội như trăm ngàn đợt sóng.*

*Chúc anh vững niềm tin
Chúc chị vững niềm tin
Chúc cho toàn dân suốt miền Nam Bắc
Luôn bền chí một lòng.*

*Không có bạo quyền nào trói được tim ta
Không có đảng quyền nào xích được óc ta
Sẽ vùng dậy phá tan màn đêm tối
Cho lịch sử bước vào thời đại mới
Cho mùa xuân dân tộc nở trăm hoa.*

Mông 1 Tết Kỷ Mùi (1979)
BG3B - Phan Đăng Lưu

Khẩu Hiệu

*Độc lập tự do hạnh phúc!
Khẩu hiệu nhà nước Việt Nam
Độc lập: Liên Xô vĩ đại!
Tự do: Đảng Bác muôn năm!
Hạnh phúc: Nhân dân ăn đói!
Tiến lên toàn quân toàn dân
Tổ quốc vinh quang chói lọi!*

Mồng 2 Tết 79
BG3B – Phan Đăng Lưu

Đảng Quang Vinh

*Thừa thắng xông lên diệt Mỹ Ngụy
Mỹ Ngụy tan rồi chưa kịp nghỉ
Ngọn cờ nhuộm máu lại giương cao
Chiến thắng thiên tai thêm hùng vĩ!*

*Thiên tai chưa dứt thêm địch họa
Biên giới Tây Nam bị đe dọa
Bọn Miên lão xược dám trêu ta
Đốc thúc toàn dân ta quyết hạ.*

*Hạ Miên chưa xong thêm giặc Hán
Tướng hùng binh mạnh kéo hàng vạn
Tràn tới biên giới tỉnh xâm lăng
Nói gương cha ông ta nào ngán.*

*Nguyên Mông khi xưa mạnh biết mấy
Ba lần sang ta đều bẻ gãy
Ngày nay Trung Quốc chẳng hơn ai
Ta lại đương mạnh chưa từng thấy.*

*Toàn quân toàn dân hãy vững chí
Đoàn kết một lòng bền vững khí
Ngọn cờ nhuộm máu lại giương cao
Chiến thắng địch quân ta quyết chí!*

*Thương ơi! Đất nước tôi thế đó
Mấy chục năm rồi chưa hết khổ
Dưới cờ lãnh đạo đảng tiên phong
Chỉ thấy non sông tràn lửa đỏ.*

*Đảng đi tới đâu lúa không mọc
Đất cũng khô cằn trời phải khóc
Thương ơi! Có thảm họa nào hơn
Đốt cháy cả tương lai dân tộc!*

02-1979
BG3B – Phan Đăng Lưu

Mau Đứng Dậy Đi Thôi

*Ta nghe thấy
Cách ta một bức tường
Giòng sông lách mình trườn
Cuộc đời sao thống khổ.*

*Ta như thấy
Những người thân trước mặt
Những người thân tận quê hương miền Bắc
Những người thân trong thành phố chia phôi
Cuộc đời buồn biết mấy
Một thế kỷ qua rồi
Chưa hưởng trọn niềm vui.*

*Ta như thấy
Những con ta và những đứa cháu ta
Cả thế hệ tương lai của nòi giống
Đôi mắt còn long lanh
Vàng trán vẫn sáng ngời
Ngược nhìn ta trông đợi.*

*Ta làm thơ hôm nay
Nước mắt tuôn đầy gói
Những giọt nước mắt này
Của cha anh còn lại
Những giọt nước mắt này
Cho thế hệ ngày mai
Đôi mắt còn long lanh
Vàng trán vẫn sáng ngời
Ngước nhìn ta trông đợi.*

*Vì thế hệ mai sau
Vì hạnh phúc muôn người
Hãy đập tan đêm tối
Phá xích xiềng mau đứng dậy đi thôi!*

03-1979
BG3B – Phan Đăng Lưu

Trăng Đã Lên

*Trăng đã lên trên đỉnh nhà tù
Luôn qua khe cửa sắt
Trái một vệt trắng ngà
Trên thân thể ta
Trong xà lim tăm tối.*

*Ôi! Ánh trăng đã từng làm ta đắm đuối
Suốt những đêm dài trong tuổi đôi mươi
Suốt những tháng năm còn đầy tiếc nuối
Đã từng cùng ta ôm mộng xanh tươi.*

*Ôi! Ánh trăng nồng nàn trên da thịt em
Bừng cháy trong trái tim anh
Qua suốt những năm tháng nào
Ngọt ngào tình yêu đậm thắm
Giữa bầu trời lộng lộng trăng sao!*

*Trăng đã lên trên đỉnh nhà tù
Trăng của tháng tư năm Kỷ Mùi 79
Vẫn ngọt ngào như dòng sữa mẹ
Trên non sông còn phủ ngập tang thương
Vẫn tưới mát bao tâm hồn son trẻ
Đang âm thầm chiến đấu cho quê hương.*

Trăng đã lên! Trăng đã lên!

04-1979, BG3B – Phan Đăng Lưu

Ngẫu Cảm

*Giang san nửa chiếu sâu ngàn mối
Sự nghiệp hai vai mộng bốn bề.*

04-1979
8A – Phan Đăng Lưu

Cho Thế Hệ Ngày Mai

*Em yêu hỡi!
Như những ngày mới cười
Hãy nghe anh trao gửi
Tâm tình này cho thế hệ ngày mai.*

*Sáng hôm nay anh trở dậy
Trong xà lim còn đầy bóng tối
Những tia nắng mới của ngày đầu xuân
Chưa rọi tới
Mặt trời còn say ngủ.*

*Trong những giờ phút cuối cùng
Trước khi đón chào ánh bình minh chói lọi
Bỗng ngân lên vang dội
Tiếng trẻ thơ reo cười
Ôi nghe sao trong sáng
Làm buốt nhói tâm can.
Những lời thơ bỗng trào lên bất tận
Như hiến dâng cho thế hệ ngày mai.*

*Hỡi em yêu dấu!
Thế hệ cha anh và thế hệ chúng ta
Đã phải chết và đang còn phải sống
Trong bóng đêm của thú tính mênh mông*

*Em nghe đây tiếng của loài người vượn
Đang rú lên chát chúa bên tai
Chúng ca ngợi hòa bình thịnh vượng
Bên những thân người không còn đủ hình hài
Chúng tranh cướp từng ngọn đồi khô trọc
Từng mảnh đất xanh tươi
Chúng đang biến tương lai từng dân tộc
Thành đồ chơi bá chủ thi đua.*

*Em có biết trong cuộc sống mỗi ngày
Chúng ta cũng đang sống như những bầy người thú
Giành giạt nhau và cướp bóc lẫn nhau
Từng bát cơm thừa từng manh áo vá.*

*Trong khi đó hàng triệu triệu con người
Đang phải sống khô cằn hơn sỏi đá
Bên những thành phố xa hoa tráng lệ
Những tiện nghi của thế kỷ 20
Những thân hình phì nộn vui tươi
Sống buông thả
Rất thật thà tha thiết.*

*Em yêu đời!
Một cuộc sống mới
Phải khai sinh
Từ trong niềm tự giác
Từ trong mỗi trái tim
Về đường-sống-con-người.*

*Sáng hôm nay
Trong màn đêm của những ngày tù hãm
Bỗng bừng lên niềm tin yêu chói rạng
Vào thế hệ ngày mai.*

*Thế hệ những con ta
Và những đứa cháu ta
Phải được sống
Được yêu
Và được chết
Rất thật thà tha thiết
Như những CON NGƯỜI.*

4-1979
BG3B – Phan Đăng Lưu

Trời Thu Gọi Nhớ Em

*Trời cuối thu rồi em có hay
Ngoài song xào xạc gió heo may
Thu mang sầu tới làn mây trắng
Vỗ cánh đường xa chim trắng bay,*

*Chim trắng bay về nẻo khói sương
Cho ta nhắn gửi chút tình thương
Lạnh lẽo cô phòng em có biết
Thao thức lòng ta vẫn vấn vương.*

*Vấn vương là nghiệp của chinh phu
Mãi miết trong cơn cát bụi mù
Non nước còn tang thương máu lệ
Em còn đơn chiếc dưới trăng thu.*

*Ta trải lòng ta khắp hải hồ
Gửi tình thương với ánh trăng mơ
Em có nhớ ta thì em hãy
Đón trăng mà nhận chút hương xưa.*

*Hương xưa em hãy ướp cho đầy
Sưởi ấm lòng em trong phút giây
Ngày mai non nước thanh bình lại
Chắp cánh tung trời anh yến bay.*

10-1979
16 – Chí Hòa

Tặng Các Bạn Trẻ

*Lấy đại nghĩa để thắng hung tàn
Đem chí nhân mà thay cường bạo!
Lời Bình Ngô người xưa để lại,
Tặng các em làm vũ khí tinh thần
Hãy tôi luyện cùng với pho Thắng Nghĩa,
Cho lớn lên thành Vạn Thắng Hai Ngàn.*

*Vào cái chết mà tìm đường sống!
Trong gian nguy mới biết anh tài.
Hãy lớn lên cho ngang tầm thời đại!
Khỏi thẹn mình là con cháu Tiên Rồng.*

*Đường ta đi tắt còn nhiều gian khổ,
Nhưng tương lai nhất định thuộc về ta.
Đường rực sáng tương lai luôn rộng mở
Hãy tiến lên bằng sức mạnh Thắng Nhân,
Cho hoàn thành sự nghiệp vinh quang
Đưa dân tộc và loài người lên tự chủ.*

12-1979
14BC – Chí Hòa

Đời Trong Đạo

*Tâm động hay đời động?
Đời động bởi tâm quay!
Ta trong tâm chuyển động
Hay ngoài đời đổi thay?*

*Một phút vào thiên định
Tâm đâu đời ở đâu
Trong vô thường thoáng hiện
Giòng sinh mệnh thâm sâu.*

*Tim óc trong giòng sống
Vô tận của con người
Luôn dạt dào thúc động
Đường sống cho muôn đời.*

*Ta giữa giòng sinh diệt
Thường định trong vô thường
Sống trong không ngừng chết
Tĩnh trong động miên trường.*

*Tâm khởi hay đời khởi
Cũng không ngoài tự mình
Lắng sâu vào vô khởi
Thế nghiệm lấy nguyên trình.*

3-1980
14BC – Chí Hòa

Đạo Trong Đời

*Trong giây phút bùng lên giòng sinh mệnh
Bao nông nần bao chan chứa yêu thương
Bao sức sống dạt dào bằng tim óc
Bằng bàn tay xoay chuyển cả vô cùng.*

*Mỗi chúng ta trong giòng đời vô tận
Cả tâm thân cả sức sống trong mình
Cả quá khứ và tương lai thúc động
Trong từng phút giây của hiện hữu nhân sinh.*

*Mỗi hiện hữu tròn đầy và sinh động
Thấm vào tim vào óc đến vô cùng
Làm thức dậy sóng đáy tầng sinh mệnh
Cuốn ta vào vòng cô nguyệt miên trường.*

*Mỗi cô nguyệt lắng sâu vào nội tình
Mỗi làm nên chất liệu của sinh tồn
Mỗi hun đúc khối tinh thành kết tụ
Cho Thăng Nhân được lớn dậy muôn vàn.*

*Mỗi chúng ta thành nhân bằng tự chủ
Từng sát-na từng sơ động trong tâm
Bằng yêu thương chan hòa khắp hoàn vũ
Thấm tận đáy lòng mỗi mỗi thể nhân.*

*Anh em ơi trong đêm dài lịch sử
Hãy hòa cõi lòng mình vào tận đáy lòng người
Cho vươn lên sức sống của muôn đời
Cho hoàn thành sự nghiệp sáng ngời
Đưa dân tộc và loài người lên Tự Chủ.*

3-1980, Chí Hòa

Trời Đông Nhớ Em

*Trời u uất mưa phùn sùi sụt
Phủ lệ nhòa xuống khắp nhân gian
Con gió bắc thổi về giá buốt
Lạnh hình hài lạnh cả tâm can.*

*Em chỉ cách con đường ngắn ngủi
Sao nghe dài suốt mấy thu đông
Em có biết trời kia đã nổi
Trong lòng anh bao nỗi mênh mông.*

*Em có biết mùa đông lịch sử
Thấm lạnh vào tận mỗi trái tim
Em có biết bao người cô phụ
Mỏi mong chồng thỏn thức đêm đêm.*

*Sáng hôm nay phòng giam lạnh ngắt
Bỗng nghe bình nóng dậy nôn nao
Cả lịch sử ngàn năm sau trước
Như tràn về sức sống xôn xao.*

*Em yêu hơi mùa xuân đang tới
Trong lòng em lòng cả muôn dân
Hãy sưởi ấm bằng tia nắng mới
Tự muôn đời tự khắp nhân gian.*

10-1981
14BC – Chí Hòa

Bố Đã Hứa

*Trưa Chí Hòa nằm nghe con trẻ khóc
Đội vào tim sao đau nhức vô cùng
Giận thân mình giá áo túi cơm
Bao nhiêu năm còn bó tay chịu nhục.*

*Ta vẫn biết
Tiếng khóc của các con
Là những lời nguyên rủa
Bắn thẳng vào thành đá lạnh căm
Đầy gian tham tàn bạo.*

*Ta vẫn biết
Tiếng khóc của các con
Là những lời trách cứ
Vào thế hệ cha anh
Chưa làm tròn nhiệm vụ.*

*Ta vẫn thấy, vẫn nghe và vẫn biết
Từ bốn bức tường giam
Từ sau hàng song sắt.
Ta vẫn thấy
Như thấy bằng nghìn mắt
Ta vẫn nghe
Như nghe cùng triệu sinh linh
Ta vẫn biết
Như những người dân Việt
Phải thấy phải nghe và phải biết.*

*Hỡi tất cả các con
Hãy ngưng lời nguyện rửa
Và những trách cứ.
Hãy để cho cha anh
Nhận mọi niềm thống khổ.
Hãy giữ lấy tâm hồn trong trắng
Nét vô tư và niềm hạnh phúc.*

*Hỡi các con của bố
Dù ở tận trời Tây
Hay trong thành phố này
Hãy khoan dung và tha thứ*

*Từ buồng giam của Chí Hòa hôm nay
Bố đã hứa!*

3-1984
2ED – Chí Hòa

Chết Hay Là Tù Tội

*Nghe anh kể trái tim tôi đau nhức
Mắt lệ nhòa trên những chén cơm ôi!
Bao đau thương tủi nhục chia phôi
Còn phủ ngập đời người dân mất nước.*

*Chiếc thuyền nhỏ với trăm người vượt sóng
Tìm tự do mong thoát cảnh cơ hàn
Thoát kiếp đời ô nhục làm than
Tìm hạnh phúc mong manh như bọt sóng.*

*Thuyền xa bờ bóng quê hương dần khuất
Còn mênh mông mây trắng với trùng dương
Và tương lai là bao nỗi vấn vương
Đời vô định bồng bềnh theo sóng nước.*

*Bỗng hiện đến như từ lòng biển cả
Cờ sọ người phát phới giữa rừng đao
Chúng tràn lên trong muôn tiếng kêu gào
Thả cướp bóc không chừa manh áo vá.*

*Anh đau đớn nhìn vợ con bị nhục
Nhìn bạn bè chôn xác biển sâu
Ôi tự do ôi hạnh phúc là đâu
Bao uất hận trào dâng lên tim óc.*

*Cả trăm người nằm phơi thây đợi chết
Lũ diều hâu chờ bữa tiệc hôi tanh
Cờ búa liềm hiện lên trên sóng biếc
Tàu Liên Xô dẫn độ trở về nhanh.*

*Đổi cái chết lấy vòng tù tội
Trở trêu thay hạnh phúc lại là đây
Và tự do trong bốn bức tường dây
Ôi kiếp sống người dân lành vô tội!*

*Tôi nhìn anh mắt long lanh ngán lệ
Biết nói gì cho cạn nỗi chua cay
Còn tim trong óc sáng còn đôi tay
Hãy dựng lại cuộc đời trên đất mẹ.*

12-1980
14BC – Chí Hòa

Chúa Sẽ Đến Với Ai?

*Tiếng hát đêm Giáng Sinh
Bỗng thức ta trở dậy
Sau cơn mê dài chập chờn nửa giấc.
Tiếng hát đêm Giáng Sinh
Của mùa Đông ngục thất.*

*Từng đợt sóng ân tình
Bỗng dâng đầy chất ngất
Trong trái tim ta nồng cháy.*

*Hỡi tất cả anh em
Không phải chỉ nguyện cầu
Không phải chỉ cúi xin và tấu lạy.*

*Chúa sẽ đến với ai
Và ở với những ai
Biết đứng lên và cứu lấy
Báo đáp ân tình
Cho nghìn trước với nghìn sau.*

*Như buổi sáng mùa xuân rực sáng
Sau những đêm đông dài cô quạnh
Mầm sống vươn lên bát ngát xanh rờn
Những bông hoa bùng nở ra đằm thắm
Sức sống căng hồng trên từng cánh nồng thơm.*

*Chúa sẽ đến với ai
Và ở với những ai
Biết biến đau thương
Và những lời cầu nguyện
Thành mầm thơm cho thế hệ ngày mai.*

Giáng Sinh 1986
2ED – Chí Hòa

Khóc Cha

*Nửa đêm tỉnh giấc bàng hoàng,
Cả trần gian chợt ngút ngàn hư không.
Tự ngàn năm tự mệnh mông,
Gió mùa đông quất dậy hồn chơi vơi.
Vỡ oà những giọt đơn côi,
Chợt nghe nhỏ dại như hồi trẻ thơ.
Biết bao thương nhớ mong chờ
Phút giây cát bụi hư vô đời đời.*

11-1985
2ED – Chí Hòa

Trên Đỉnh Núi Của Con Người Bất Diệt

*Đêm hun hút gió về dần dật
Lông lộng từng cơn đau buốt vô cùng.
Nỗi nhớ nhung bỗng dâng đầy chất ngát
Tràn ngập không gian bất ngát muôn vàn
Bao kỷ niệm bỗng dựng về gây ngát.*

*Ta đã sống những đêm sao vàng vặc
Gió lùa trăng vờn da thịt em yêu
Vờn trên môi và trên mắt diễm kiều
Ôi dịu ngọt mà lung linh huyền hoặc.*

*Ta đã sống những bình minh viễn xứ
Biển mênh mông nghe dào dạt trong ta.
Sóng dâng lên từng đợt thiết tha
Em thì cách cả ngàn trùng thương nhớ.*

*Thôi đã đủ đau thương và hạnh phúc
Đã đủ trầm luân, đã đủ vinh hoa,
Còn lại mình ta bất ngát bao la
Trên đỉnh núi của CON NGƯỜI BẤT DIỆT*

6-1986

2ED – Chí Hòa (Sau khi đọc đoạn văn ASSEZ!
ASSEZ của Ivan Tourguenio. Vợ đã bị bắt, sau khi
làm bài này, và một vài tuần sau mới biết!)

Nhớ Thương Em

*Em yêu hơi muôn đời còn tươi mát
Cánh đồng xanh xanh ngát tận chân đồi
Em đến bên anh lộng lẫy sáng ngời
Như chứa cả trời sao trong ánh mắt.*

*Rồi cuộc thế trôi đi anh vẫn vòn với bóng
Ngày tháng tan theo từng giọt sương rơi
Em vẫn ở bên anh dịu ngọt tuyệt vời
Vẫn tươi mát tâm hồn anh nóng bỏng.*

*Và em yêu bây giờ em ở đó
Có băng khuâng khi nhìn ánh trăng lên
Có rộn ràng nghe nhịp đập con tim
Có đầy ấp yêu thương và tưởng nhớ.*

*Thì em hãy thì thầm bên gối chiếc
Như vẫn từng thủ thi mỗi đêm đêm
Như cho anh nghe từng tiếng êm êm
Cho lao lý thôi còn đầy luyến tiếc.*

*Em yêu hơi, vô cùng thương nhớ
Nhớ và thương, thương và nhớ vô cùng
Hãy ngủ đi em giấc ngủ mặn nồng
Và áp ủ ngày mai thêm rạng rỡ.*

10-1986
2ED – Chí Hoà.
(Nhớ tới vợ hiền đang bị giam cầm ở trại Phan Đăng Lưu)

Đau Nhức Thật Thà

*Trưa không ngủ nghe đàn gà xao xác
Chợt nhớ nhà ôi nỗi nhớ xót xa
Nhớ vợ con nhớ năm tháng mặn mà
Sống bên nhau bao ngọt ngào đầm thắm
Nay chia cắt năm người thành năm mảnh
Có đau nào hơn nỗi đau chúng ta!*

*Nhớ anh em nhớ bạn bè xa vắng
Bao buồn vui bao kỷ niệm đậm đà
Bao gian khổ mà vẫn luôn cố gắng
Quyết đấu tranh gây dựng nước non nhà.*

*Và tưởng nhớ người cha già đáng kính
Vội ra đi không kịp đợi ta về.*

*Ôi nỗi nhớ đã hoài công che đậy
Suốt mười năm dưới tận đáy lòng ta
Trưa hôm nay bỗng nhiên òa thức dậy
Bóp nghẹt tim ta đau nhức thật thà.*

01-1987
2ED – Chí Hòa

Dạo Vườn Hoa

*Nghìn cánh hoa vàng hoa đỏ thắm tươi
Khoe sắc bên những màu xanh da trời
Màu tím hoa sim mượt mà đậm thắm
Như đón mời từng cánh bướm chơi vui.*

*Ta ngây ngất giữa muôn hoa vời vời
Trên nền cỏ xanh muòn mượt nên thơ
Trong tim ta hoa nở tự bao giờ
Hoa Trắng Đỏ của một mùa xuân mới.*

*Ta tái sinh trên từng bông hoa nở
Như trên môi em nồng thắm nụ cười
Trái tim ta luôn rạo rức bồi hồi
Bình thức dậy chào bình minh rực rỡ.*

5-1987
2ED – Chí Hòa

Hương Đồi Thơm Ngát

*Hương tố nữ thơm nồng giấc ngủ
Giấc ngủ ngàn năm giấc ngủ trăm năm
Bỗng thức dậy nghe lòng xao xuyến
Như hương đời gợi nhớ băng khuâng.*

*Ta nhớ mãi không bao giờ quên được
Giòng ân tình của lịch sử cưu mang
Tự Tô-Tiên gây dựng mối Hồng Bàng
Đến chiến đấu khai hoang mở nước.*

*Ta nhớ những giọng hò tiếng hát
Những vui buồn trong cuộc sống mỗi người
Giọt mồ hôi quyện nước mắt giọng đời
Ân tình đó ôi thương sao bát ngát.*

*Tâm hồn lạnh bao năm bùng nóng dậy
Mặt hồ băng xao động tận đáy lòng
Khí thanh xuân áp ủ suốt mùa đông
Vươn sức sống nở ngàn hoa tươi thắm.*

*Hoa lịch sử tỏa hương đời thơm ngát
Cho ân tình được nối tiếp ân tình
Cho dòng đời luôn đượm vẻ tươi xanh
Sáng danh mãi Con Người trên trái đất.*

1-1988
2ED – Chí Hòa

Cảm Thông

*Ta cảm thông với cụ Nguyễn Du
Với niềm tâm sự
Và một ước mơ.*

*Cụ đã giải bày được tâm sự
Và thực hiện được ước mơ
Bằng một truyện Kiều bất tử.*

*Hai mươi năm lưu lạc giang hồ
Đã sản sinh ra thiên tài Nguyễn Du
Và một đóa hoa văn chương trác tuyệt.*

*Còn ta hơn hai mươi năm đã trôi qua
Ước mơ vẫn còn đây
Và món nợ vẫn còn đây
Trong lao tù cộng sản
Với một ước mơ thai nghén
Một Đại Việt Hai Ngàn
Phồn vinh và kỳ vĩ
Hơn Đại Việt Lý Trần*

*Có phải chăng
Những ước mơ càng lớn lao
Càng phải thai nghén
Và thực hiện
Bằng mồ hôi nước mắt
Và cả những giọt máu đào.*

Trại 3C Bạch Đằng, tháng 12/90
Bị bắt lần thứ 2 (9.11.1990)

Như Thị

*Nhìn sự vật như là sự vật
Nhìn con người như là con người
Như thị là như thế.*

Tháng 12/1990
Trại giam 3C Bạch Đằng

Thương Nhớ Đây Vơi

*Buổi trưa hè cô đơn tĩnh mịch
Vọng vào đây tiếng xe chạy ngoài đời,
Thương nhớ lại đây vơi.*

*Nguồn yêu thương vẫn hoài trong tiềm thức
Bông dướng lên rào rạt mãi không nguôi
Cả quá khứ tình yêu của buổi đầu đời
Thốt nhiên bừng sống dậy
Trong ánh mắt long lanh giọt sương rơi.*

*Những giọt sương đã tưới mát
Tâm hồn anh bén nhạy
Trong những lần giận nhau thứ mấy
Tưởng không bao giờ hết.*

*Em yêu ơi!
Biết làm sao quên được
Nhớ càng đây
Thương càng mãi không nguôi.*

Trại giam 3C Bạch Đằng
tháng 01/1991

Tự Thán

*Tưởng được an nhàn lại đọa đầy
Hắn còn duyên nghiệp nặng chi đây
On nhà nợ nước chưa đền trả
Thế sự tình người cứ chuyển xoay
Nước biếc non xanh còn cách trở
Thân này thân nữa vẫn mê say
Say cho đến lúc toàn dân tỉnh
Nhẹ gánh tang bồng với gió mây.*

Tháng 01/1991

Sao Quên Được Tình Cảm Quê Hương

*Nếu đã thấm hồn thơ Nguyễn Du bất tử
Đã bay bổng cùng câu ca cô lá
Với giọng hát ả đào tha thướt
Thì làm sao bao giờ quên được
Núi sông này cùng tình cảm quê hương?*

*Sáng hôm nay ta bình tĩnh dậy
Trong phòng giam tĩnh mịch một mình
Những lời thơ mượt mà bóng bẩy
Vẫn ngân lên từ nửa giấc bình minh
Những lời thơ đã thấm vào cốt tủy
Vào thịt xương vào mạch máu con tim.*

*Sao cho quê hương thôi còn nhọc nhằn khôn khổ?
Để trong mỗi căn nhà bé nhỏ
Mãi ngân lên những lời thơ bất tử
Hòa trong tiếng đàn bầu da diết
Để núi sông và con người đất Việt
Mãi là nguồn cảm hứng cho thi nhân.*

Trại giam 3C Bạch Đằng
02-1991

Nhận Hoa Vợ Tặng

*Nhìn hoa lại nhớ đến người
Áo vàng năm trước còn cười đón ta
Bao mùa xuân đã trôi qua
Biết bao hoa nở cho vừa nhớ thương
Tình ta từ độ tơ vương
Hồn ta mãi miết trên đường nước non
Trăm năm đã quyết vuông tròn
Lòng em son sắt vẫn còn như xưa
Hẹn em tàn cuộc gió mưa
Nước non hội ngộ muôn nhà nở hoa
Ta về thơm lại tơ xưa
Để em dệt tiếp bài thơ trữ tình.*

02-1992
Trại giam Phan Đăng Lưu

Xin Cảm Ơn

*Và họ giải ta đi
Một người tù nho nhã nhưng cuồng si
Họ mĩa mai như thế
Bốn sĩ quan công an
Giải một người tù đơn độc
Trên một chiếc xe díp
Tân trang còn khá tốt.*

*Ở tất cả những trại giam
Họ đưa ta đến
Ta luôn luôn thấy
Những sĩ quan công an
Nhiều hơn lính.
Nhưng điều đó cũng như nhiều điều khác
Đã trở thành quen thuộc
Trên đất nước hôm nay
Nơi áp bức và nghèo khổ
Vẫn còn giầu có
Hơn nhân phẩm và tự do*

*Nơi những trẻ thơ
Những thiếu niên, thanh niên và thanh nữ
Mặt mũi khô ngo
Bị nhốt chung với xã hội đen
Trong các chuồng trại tạm giam
Nhưng nhúc khắp mọi miền đất nước
Bị tước đoạt miếng cơm manh áo
Và cả mảng trời xanh còn lại
Trong tâm hồn trong trắng ngây thơ.*

*Và cứ thế
Họ giải ta đi
Trên con đường khúc khuỷu gồ ghề
Con đường của lịch sử
Sáu trăm năm về trước
Xuyên qua thành nhà Hồ
Vẫn còn đó
Hai cửa thành bằng đá.*

*Xin cảm ơn cuộc hành trình khổ nhục
Đã đưa ta từ Nam ra Bắc
Đã cho ta biết
Những vùng đất xa xưa của dân tộc
Đã cho ta gặp
Những người dân lam lũ cần cù
Suốt đời trong bóng tối hoang vu
Của lịch sử mấy trăm năm còn ngủ
Và trong bốn bức tường dày
Của hoang tưởng ngu si và bạo ngược.*

*Xin cảm ơn cuộc hành trình khổ nhục
Đã cho ta hiểu rõ
Những đớn đau và nhục nhã
Mà ta đang phải chịu hôm nay
Chỉ như một hạt muối nhỏ
Trong biển mặn đắng cay
Trên đất nước
Vẫn còn đầy mồ hôi và nước mắt.*

*Và hôm nay
Giữa trưa hè nắng đỏ
Dưới chân thành nhà Hồ
Ta bỗng thấy toàn thân như rướm máu
Một hình ảnh thân quen như hiện rõ
Một con người Hằng Sống
Vác nặng trên hai vai bé nhỏ
Nỗi khổ nhục của cả loài người

Và thốt nhiên mọi điều sáng tỏ*

*Trong tất cả những điều ta đã thấy
Đã nghe và đã rõ
Đang cuộn cuộn dâng lên
Lớp lớp sóng thần
Từ khát vọng tự do và hạnh phúc
Khát vọng thoát mọi điều khổ nhục
Của triệu triệu con người
Qua hàng hàng thế kỷ
Đang xuyên suốt bóng đêm của lịch sử
Và bề dày của bạo ngược hôm nay
Đang thôi thúc mỗi người dân Việt
Hãy đứng lên đòi quyền sống làm người
Xóa tan hết mọi đọa đầy thú vật.*

*Xin cảm ơn
Cuộc hành trình khổ nhục
Đã cho ta thêm
Sức mạnh tinh thần.*

Thanh Cẩm,
25/4/1994

Sắt Sơn

*Chung quanh xám ngắt một màu
Cú kêu vượn hót ve sâu nỉ non
Nhốt vào chuồng thú cón con
Hoang liêu cô quanh mấy hòn đá xây.
Thân ta người quyết đọ đầy
Chỉ ta bay bóng sánh tây non cao
Dưỡng thân luyện khí tiêu dao
Dùi mài kế sách đọi vào Long Hoa
Non sông mở hội Thái Hòa
Muôn dân hạnh phúc muôn nhà tự do.
Ta về lại mái nhà xưa
Đền em những tháng năm thừa nhớ nhung
Sắt sơn một nét thủy chung
Trăm năm xin tạc chữ đồng bên nhau.*

25/4/1994

Ngày đầu tiên ở trại giam Thanh Cẩm, Thanh Hóa

Đại Ngã Phù Sinh

*Chí bay bổng như chim Hồng chim Lạc
Khí hạo nhiên thu nạp cả đất trời
Từng sát na từng kiếp sống đời
Mỗi hơi thở mỗi hòa vào Đại Ngã.*

*Trong siêu thức cả tám tầng thức hiện
Từ đại thiên tới mỗi mỗi vi sinh
Cuồn cuộn dâng lên chủng tử muôn hình
Mỗi chủng tử kết tinh dòng sinh mệnh.*

*Tâm nguyên trình trào dâng lên nguồn sống
Tự muôn sinh và tự muôn dân
Dòng sống máu luôn rạt rào thúc động
Khắp không gian và suốt mọi thời gian.*

*Trong chuyển động thời không sinh diệt
Đâu là Ta là Phật là Trời.
Trong từng sát na trong từng hơi thở
Mỗi chúng tử hiện lên rồi tan vỡ
Kết tinh rồi chuyển dịch mãi không thôi
Kiếp phù sinh là thế đó ai ơi
Còn mãi mãi trong vầng xoay sống chết.*

*Mỗi phù sinh chứa chan dòng sinh mệnh
Của muôn dân và của muôn đời
Của tám tầng chúng tử nổi trôi
Từ vô thủy tới vô cùng vô tận*

*Ta là Ta là Phật là Trời
Tự thành hoại một phù sinh thế đó.*

Thanh Cẩm,
20/07/1994

Ta Vẫn Ở Lại Đây

*Ta vẫn ở lại đây
Giữa núi rừng Thanh Hóa
Nơi sông Mã cuộn cuộn chảy về xuôi
Nơi những con muỗi cao cẳng
Vẫn vờn bay trong nắng
Nơi nước uống đục ngầu bùn đất
Và ngô khoai
Vẫn là lương thực cho người.*

*Ta vẫn ở lại đây
Cô lập giữa những người tù hình sự
Không một ai được quyền giúp đỡ
Dù cùng chung cảnh khổ đọa đày.*

*Họ muốn ta phải hoàn toàn tách biệt
Khỏi thế giới bên ngoài
Không bạn bè không ai thân thích
Không một người cùng chí hướng chung vui
Không sách báo không một nguồn tin tức
Không ngay cả niềm vui nhỏ nhất
Được ăn bát canh nóng mỗi ngày.*

*Họ muốn ta phải cúi đầu khuất phục
Trước bạo lực cường quyền
Trước những giáo điều đã quá xáo mòn
Vẫn cuồng tín hơn cả thời Trung Cổ
Trước những tự ti mặc cảm
Hóa thân thành ngạo mạn tự tôn
Những đặc quyền đặc lợi tự phong
Những nguy cơ cận thị viễn vông
Qua lăng kính cuồng si chữ nghĩa
Đang biến thành viễn thị thông minh.*

*Họ vẫn muốn
Dem những tảng đá rong rêu xưa cũ
Những tảng đá đã bể vỡ
Từ bức tường thành Berlin năm ấy
Ra ngăn chặn cả dòng thác lũ
Của dân tộc và của thời đại,
Dòng thác tiến hóa
Tự mấy ngàn năm dồn lại
Từ bao đau thương mát mát hôm qua
Từ hôm nay
Bảy mươi triệu người khát vọng
Cho một quê hương bình bình sức sống.*

*Họ vẫn muốn
Nhưng làm sao khuất phục
Được con giòng cháu giống mẹ Âu Cơ
Họ vẫn muốn
Nhưng làm sao ngăn được
Con sóng trào Nhân Bản và Tự Do*

*Họ cũng muốn
Nhưng hôm nay đã muốn
Đã bắt đầu một ngày mới
Tự hôm qua
Chính họ đang cũng bị chói lòa
Bởi ánh sáng bình minh
Xé tan màn đêm tối.*

*Hãy trở lại
Những con người lạc lối
Đất nước chúng ta
Đang lột xác từng ngày
Dân tộc chúng ta
Đã tới hồi thức dậy.*

*Ta ở đây
Hay ta ở đâu
Cũng không bao giờ đơn độc.*

1/8/1994 - Ngày vợ con lên máy bay đi Mỹ

Vầng Vực Trăng Sao

*Nửa đêm tỉnh giấc
Nghe trong không gian tĩnh lặng
Nổi bàng hoàng xa vắng mênh mông.
Em đang ở đâu
Giữa vùng Minnesota giá lạnh
Có hay chăng cô quạnh
Đang ùa về cùng với gió heo may.*

*Nhớ năm xưa
Ta say mê vượt biển
Để lại mình em
Vội trăm nhớ ngàn thương
Để cho ta
Mỗi khi sương chiều xuống
Từ bờ Santa Barbara
Nhớ về biển đông
Ôi cả một Thái Bình Dương
Nghìn trùng xa cách.*

*Để hôm nay
Từ chốn đọa đầy
Giữa núi rừng Thanh Hóa
Ta hướng về trời mây
Ngút ngàn thương nhớ.*

*Ta vẫn biết
Đôi ta không gì ngăn cách được
Dù nửa quả địa cầu
Hay một ngày khác biệt.*

*Ta vẫn biết
Đôi ta chung ước nguyện
Hòa trọn tình riêng trong khối tình chung
Để non sông sớm thoát cánh bần cùng
Cho người Việt mau trở về quê Việt.*

*Ta vẫn biết
Nhưng làm sao ngăn được
Nỗi nhớ thương vằng vặc tựa trăng sao.*

*Ta vẫn biết
Nhưng ta vẫn nhớ
Nư nhện vẫn giăng tơ chờ đợi mỗi ai
Nư trái tim luôn hòa cùng nhịp thở
Có chia ly nào không đem lại niềm đau.*

11/9/1994 (Sinh nhật vợ)

Thu Lại Đến

*Sáng hôm nay heo may về trong nắng
Ngọn gió lùa làn mây bay như tơ
Cả trại giam như chìm trong xa vắng
Một mình ta cảm nhận cả trời thu.*

*Thu lại đến khơi mạch sầu non nước
Rào rạt trăm năm cùng cả ngàn năm
Hồn u uẩn tự đáy tầng thời thúc
Theo hơi thu về xào xạc không gian.*

*Ai đã chết và ai đang còn sống
Bao đau thương cùng bao lớp gian truân
Sao hôm nay dân tộc vẫn trầm luân
Chưa đứng dậy cho ngang tầm sức sống.*

*Ta vốn đã sinh ra cùng lịch sử
Cùng non sông chìm nổi bấy nhiêu phen
Đã nguyện đem tâm trí trọn dâng lên
Cho dân tộc cùng loài người tự chủ.*

*Sáng hôm nay heo may về chạnh nhớ
Sao bạn bè cùng chí hướng nơi nơi
Hãy cùng ta hòa quyện khắp đất trời
Một tâm nguyện trọn đời cho Đại Nghĩa.*

(Tháng 10/1994)

Say Nốt Trận Này

*Này đây một chén rượu đầy
Uống cho vui bớt những ngày phong ba
Uống cho cạn cả bao la
Cạn trời cạn đất cho ta riêng mình.*

*Này đây một chén rượu tình
Uống cho ta uống cho mình đêm đông
Cho tan băng giá mệnh mông
Cho ngày mai lại mặn nồng men xuân.*

*Này đây một chén mình xuân
Uống cho ngây ngất lâng lâng tâm hồn
Cho say đỏ cả vừng đông
Cho hoa xuân nở thắm hồng trời Nam.*

*Rót đi rót nữa cho tràn
Uống đi uống nữa cho tan cuộc này
Cho người mau tỉnh cơn say
Cho ta say nốt trận này rồi thôi.*

Trại giam Thanh Cẩm
(Đêm 30 Tết ta, 1995)

Mùa Xuân Tự Chủ

*Sáng hôm nay trong hơi xuân ấm áp
Những ngọn lá non xanh mướt mướt
Những búp hoa hồng mơn mướt sương đêm.
Sức sống đang rùng rục vươn lên
Sau những đêm đông dài giá buốt
Với ngọn gió mùa đông bắc
Quất dậy những tâm hồn chai đá
Sau bao năm miệt mài vất vả
Trong mê cung hoang loạn điêu tàn.*

*Ta như nghe thấy
Trong trái tim ta máu rần rật chảy
Máu của lịch sử
Năm ngàn năm thức dậy
Của bảy mươi hai triệu con người
Hôm nay bình bình sống dậy
Quyết vươn tới tương lai
Vượt qua mọi tường thành ngăn cách.*

*Bởi trên khắp hành tinh
Trong mọi miền Nam Bắc
Những người Thái người Việt
Người Pháp người Anh
Người châu Phi da đen
Châu Mỹ La Tinh
Đang sùng sục sôi lên
Đòi phá bỏ mọi biên cương trói buộc
Mọi phân biệt chia lìa
Trong từng tâm hồn
Trên từng mảnh đất
Để xây dựng một đời sống mới
Trong khoan dung tự chủ và tự do
Cho mỗi mỗi con người
Và cho mọi con người*

*Trên tất cả mọi thứ trói buộc
Là trói buộc tâm hồn
Trói buộc trái tim
Trói buộc trí tuệ.
Trên tất cả mọi thứ tự chủ
Là tự chủ để Là Người
Và để Làm Người.*

*Sáng hôm nay mùa Xuân đang tới
Mùa Xuân của một thời đại mới
Thời đại của con người tự chủ.*

*Xóa bỏ hết mọi điều phi nhân tính
Chối bỏ hết mọi nhân danh trói buộc
Cho con người trói buộc tự mình
Và cởi thoát tự mình.*

Tháng 2/1995

Đóa Huyết Hoa

*Em biết đậy hoa kia biết nói
Cũng biết cười biết nghĩ tự bên trong
Nhưng sao mãi hoa vẫn còn im lặng
Phải chăng vì năm tháng cứ xoay vần
Như cơn lốc cuốn vào vùng đáy thẳm
Vào vực sâu im vắng đến vô cùng.*

*Hay bởi tại Người vẫn còn xa vắng
Nên hoa kia có sắc vẫn vô hồn
Vẫn đứng đó trải bao mùa mưa nắng
Ôm nỗi buồn phủ kín cả hương thơm
Vẫn giữ mãi sắc màu tươi thắm
Thách đó không gian và cả thời gian
Vẫn giữ vững niềm tin trong tâm khảm
Đợi thời gian kết nút chuyển xoay vòng
Mở ra cả một chân trời mới*

*Và khi ấy hoa sẽ cười sẽ nói
Sẽ thắm tươi màu sắc tỏa hương thơm
Bởi đó chính là đóa Huyết Hoa
Đóa tinh hoa của nòi giống Việt
Được uơm đúc từ dòng sông máu
Năm ngàn năm tôi luyện sắc màu
Đóa hoa sẽ nở bùng hương sắc
Khi non sông vào hội Thái Hòa*

*Và khi đó
Cả đất trời
Cả triệu triệu lòng người
Rộng mở
Đóa hoa kia mãi mãi tỏa hương đời.*

(6-1995)

Mùa Đông Ấm Áp

*Ta nhớ buổi chiều xưa em lỡ hẹn
Nghe tim mình buốt nhói xót xa
Đêm chợt xuống trăng sao nào lại hiện
Cho ta về ôm đơn chiếc kiêu sa.*

*Rồi buổi sáng khi bông hồng hé nở
Giọt sương đêm mon trón nụ hôn nồng
Em hiện đến cả gian phòng rạng rỡ
Nụ cười tươi tan biến hết ghen hờn.*

*Ta nhớ những mùa đông ấm áp
Khi tình yêu kết nụ trái thơm đầu
Em ngây ngất say hồng men hạnh phúc
Ta ngỡ ngàng trông ngày tháng qua mau.*

*Ta muốn em luôn nồng nàn say đắm
Đôi mắt sáng ngời như rọi cả trời sao
Ta muốn em luôn ngọt ngào tươi thắm
Như trái chín đầu mùa khi ta mới yêu nhau.*

*Nhưng em biết tâm hồn ta thao thức
Cùng non sông luôn rạo rức chưa nguôi
Khi mây đen còn phủ ngập chân trời
Tương lai vẫn mịt mờ trước mắt.*

*Ta cũng biết em khoan dung tha thứ
Cho ta người chưa trọn trước sau
Nhưng em hỏi tim ta còn rức lửa
Môi ta còn nồng ám nụ hôn đầu.*

(19/11/95)

Trong Quán Trọ Này

*Ngày tháng qua đi
Trong quán trọ này
Ta vẫn lắng nghe
Từng hơi thở nhẹ
Từng nhịp đập trái tim
Vang lên trong tĩnh mặc
Giữa bao la trời đất
Và hiu quạnh lòng người.*

*Mỗi ngày qua
Thêm một đóa hoa
Bùng nở.
Trong vườn ta
Cúc rực vàng
Điểm những bông hồng đỏ
Trên nền tường trắng
Giữa màu xanh cỏ cây
Làm rạng rỡ
Cả mùa đông cô quạnh.*

*Đàn chim se sẻ
Đang riu rít trên vòm cây
Bỗng buông mình nhẹ nhẹ
Xuống sân phơi nắng đầy
Chung nhanh nhen và tíu tíu
Mổ những hạt thóc
Ta vừa rải xuống
Khe khẽ
Mỗi ngày.*

*Và cũng mỗi ngày
Qua khe cửa gỗ
Ta vẫn thấy
Lam lũ từng bầy
Ngả mũ cầm tay
Lặng lẽ qua khung cửa sắt
Mất hút vào vùng mưa bay
Giữa trời đông giá buốt.*

Và ta cũng thấy
Lão trực trại
Vung vẩy chiếc gậy gỗ trên tay
Vun vút quạt liên hồi
Xuống thân người toi tả
Nằm vật vả
Giữa sân
Trên nền đất đá.

Và cứ thế
Ngày tháng qua đi
Trong quán trọ này
Giữa bao la trời đất
Và hiu quạnh lòng người.

Ta như nghe thấy
Từng ngọn gió mùa Đông bắc
Réo gọi trong ta
Quạt dậy
Tâm hồn ta bén nhậy.

Thanh Cẩm
(1/1996)

Dân Tộc Đã Hồi Sinh

*Hỡi tất cả
Các anh các chị
Chúng ta
Những người Việt Tự Do.*

*Hãy đứng dậy
Cất cao đầu nhìn thẳng
Bằng óc sáng
Bằng tim trong
Bằng đôi tay vươn tới mãi không ngừng.
Cả quá khứ
Cả tương lai
Và cả hiện tại này
Là của chúng ta.*

*Không bạo lực nào có thể tước đoạt
Không nhân danh nào có thể xóa nhòa*

*Hãy đòi lấy
Tự do và tự chủ
Cho mỗi người dân Việt được vươn lên
Như triệu triệu Phù Đổng Thiên Vương
Thoắt lớn dậy
Bằng cả bề dày lịch sử
Cho ngang tầm thời đại hai ngàn.*

*Hãy bước tới
Hỡi những người Việt mới
Những con người tự chủ
Dân tộc đã hồi sinh.*

(2/1996)

Mưa Ngâu

*Ta gọi tên em
Bình tĩnh giấc nửa đêm
Dường như em vẫn nhớ
Tưởng chừng ta đã quên.*

*Ôi những đêm mưa dầm rả rích
Mưa chơi vui mưa buồn bã nao nao
Mưa ngoài đêm thâu
Mưa trong giấc ngủ
Mưa như nước mắt nàng ngâu
Mưa da diết
Mưa dài hơn thế kỷ.*

*Ta vẫn gọi tên em
Xuyên suốt màn mưa đêm
Em hiện đến rồi đi
Mơ hồ trong giấc mộng
Tưởng chừng nghe
Nồng hơi ấm thân quen.*

(8/1996)

Bừng Nở Đóa Từ Tâm

*Có lạnh nào hơn cái lạnh này
Buốt cùng thân thể lẫn chân tay
Thấm từ trời đất vào sông núi
Vào cả lòng người cũng lạnh thay.*

*Ba năm giam hãm chốn sơn cùng
Đất trời có lạnh cũng như không
Giá lạnh tự lòng người đau buốt
Gấp trăm lần lạnh giá núi sông.*

*Ba năm luyện tập cả tâm thân
Đóm lửa tam tinh sáng tỏ dần
Nguyện đem sương ẩm lòng nhân thế
Cho đời bùng nở đóa từ tâm.*

(1/1997)

Xuân Về Tụ Thẹn

*Gió núi mây ngàn vẫn vấn vương
Xuân sang thêm thẹn nỗi tha hương.
Quê nhà sao ngỡ như quê khách
Đất nước nào đây tựa khói sương.
Thẹn mặt anh hùng câu ái quốc
Buồn lòng thê tử chữ yêu thương.
Hương xuân gợi nhớ người sau trước
Trái tâm lòng ta với bốn phương.*

Thanh Cẩm,
đầu năm 1998

Đoạn Trường Nhất Thanh

*Thân như giá áo túi cơm
Đời như cây cỏ vô hồn buồn thay.
Trên trời chim én tung bay
Dưới sân bướm lượn vui vầy nhớn nhơ
Còn ta tưởng vẫn trong mơ
Sáu năm một thoáng như vừa hôm qua
Chừng nghe cuộc sống ơ hờ
Năm năm tháng tháng vật vờ hư không.
Nào đâu óc sáng tim trong
Nào đâu kẻ sách vẫy vùng trời Nam
Nằm đây nghe tháng năm tàn
Mấy mùa lá đổ hoa tan mấy lần
Nằm đây mà thẹn tấm thân
Non sông đất nước có ngần này thôi.
Hỡi đời ơi hỡi người ơi
Ta còn đây hỏi đất trời còn không?*

(2/1997)

Nỗi Xót Xa

*Em hỏi ta sao mãi còn vương vấn
Với quê hương vẫn đầy đọa thân ta
Ôi biết nói sao cho em hiểu thấu
Niềm tin yêu hòa với nỗi xót xa.*

*Em đâu biết non sông ta gấm vóc
Như con Rồng uốn khúc giữa trùng dương
Em đâu biết dân ta từng hun đúc
Năm ngàn năm dòng sông chảy không ngừng.*

*Em đâu biết... mà sao em biết được
Cuộc đời em có đó cũng như không
Không tình thương không nếp sống tinh thần
Còn thể xác lớn lên từ suy nhược.*

*Em đâu biết dù non sông gấm vóc
Dù bề dày lịch sử vẫn còn đây
Cả triệu người vẫn sống lắt lắt
Không quá khứ không niềm vui hiện tại
Còn tương lai là bóng tối bao vây.*

*Ôi nỗi xót xa nói sao cho hết
Thương dân ta mà giận lũ cường quyền
Đem cả Trường sơn ra đốt cháy
Tương lai bao thế hệ thanh niên
Đưa dân tộc vào mê cung oan nghiệt.*

*Ta với em hai cánh đời khác biệt
Gặp nhau đây em kể ta nghe
Em là hiện thân của nỗi xót xa
Vẫn dần vật ta những đêm không ngủ.
Em muốn ta nhận làm bố tinh thần
Ta không dám vì còn nhiều duyên nghiệp
Với cả cuộc đời và với cả non sông.*

Thanh Cẩm
(3/1997)

Và Từ Đấy

*Buổi tối hôm đó
Trên chiếc xe taxi
Chạy trên đường Trần Quốc Toản
Con mưa vừa tạnh.*

*Đèn cả phố bỗng nhiên vụt tắt
Hai bàn tay tìm nhau nắm chặt
Bóng tối như đồng tình
Với hai trái tim
Nóng bỏng
Và đôi môi chín mọng
Những chờ mong.*

*Trong bóng tối đôi mắt em ngời ngời
Chưa hề biết khép lại
Cho đôi môi khỏi bờ ngỡ sượng sùng.
Đôi mắt ấy như ngõ ngàng tự hỏi
Có phải chẳng này môi anh nồng ấm
Có phải chẳng này môi em
Đang nôn nao đón đợi.*

*Đôi môi anh tham lam và vụng dại
Ghì chặt mãi trên môi em run rẩy.
Da thịt nào đây đang thức dậy
Cho ta thêm vững chãi bước vào đời.*

*Và từ đây
Lửa trong tim bùng cháy
Sức sống không ngừng rào rạt dâng lên.
Và từ đây
Cả dòng đời tuôn chảy
Cho tình ta được mãi mãi vững bền.*

*Và từ đây
Có một ngày tháng bầy
Không thể nào quên.*

Thanh Cẩm
ngày 4/7/1998

Đất Trời Rộng Mở

*Sáng hôm nay được tin các anh đã thoát
Khỏi chốn lao tù khỏi cảnh đọa đày
Lòng vui sao dù tôi vẫn nằm đây
Trông ngày tháng dần qua ngoài song sắt.*

*Nhớ những lúc các anh cùng tranh đấu
Quyết phá gông cùm cho cả toàn dân
Không màng vinh hoa phú quý bản thân
Quyết ở lại cùng toàn dân chiến đấu.*

*Nhớ những lúc cùng các anh lao khổ
Ý chí luôn ngời sáng tựa muôn sao
Khí tiết trong tù sừng sững núi cao
Làm vững lại bao tâm hồn non trẻ.*

*Từ hôm nay đất trời rộng mở
Đường các anh đi lại được thênh thang
Hẹn với các anh ngày hội ngộ
Chỉ anh hào ta lại dọc ngang.*

11/1997

(Cán bộ trại cho biết hai anh NĐ Quế và PĐ Khâm đã được đi Mỹ. Sau này mới biết là chỉ có anh PĐK đi Mỹ.)

Con Bướm Ba Mầu

*Đêm hôm qua
Lần đầu tiên em bỗng hiện về
Trò chuyện với ta
Đình Viết Mầu
Người em kết nghĩa trong tù
Của ta.*

*Ta còn nhớ buổi chiều hôm đó
Khi được tin em chết
Ta bàng hoàng không tin là sự thật.*

*Em mất đi trong một tai nạn giao thông
Thật hoàn toàn vô lý
Và bất công.
Một con người đôn hậu
Trung thực và thông minh
Giữa tuổi xuân phơi phới.*

*Em để lại cho mẹ già.
Một người vợ trẻ trung mới cưới
Với đứa con còn thai nghén.*

*Em hiện đến trong mơ
Vẫn vui tươi và nhanh nhẹn
Như những khi còn ở trong tù.*

*Em đem đến cho tôi
Một con bướm lạ kỳ và rất đẹp.
Con bướm ba màu
Xanh vàng đỏ
Màu xanh dương hiện lên rất rõ
Giữa hai màu vàng đỏ.*

*Tôi không biết
Em muốn nói với tôi điều gì
Với con bướm lạ kỳ
Và xinh đẹp như thế.*

*Nhưng đêm khuya tỉnh giấc
Tôi bùi ngùi
Không cầm được nước mắt.
Em làm tôi tưởng nhớ
Bao người thân và đồng chí của tôi
Đã gục ngã
Giữa những cơn thác lũ của dòng đời
Để lại cho tôi
Những món nợ
Mà tôi chưa trả được.*

(12/1997)

Thao Thức

*Tiếng hát chơi vơi
Bồng bềnh khắp không gian vời vợi
Như những đám mây mênh mang
Bay về nơi cuối trời.*

*Tiếng hát trôi miên
Thoắt nghe hồn nhiên
Thoắt nghe ma quái
Cuốn hút mãi hồn người
Vào nỗi đam mê
Trong hoan lạc của tình yêu
Và trong những cơn lốc của cuộc đời.*

*Tiếng hát tuổi thanh xuân vời gọi
Làm lòng ta bối rối bồi hồi
Cứ xoáy mãi vào tim ta nhưc nhói.*

*Tiếng hát như mưa xuân phơi phới
Làm căng đầy nhựa sống trẻ tươi
Trong trái tim ta đơn côi cần cỗi.*

*Trái tim tưởng đã ngủ yên
Trong giấc cô miên
Sau những đêm đông dài lạnh giá.
Chiều hôm nay
Bỗng bàng hoàng thức dậy
Rạo rức nôn nao.*

*Cả đất trời
Và cả dòng đời
Bỗng rạo rạt xôn xao
Trong tâm hồn ta thao thức.*

Thanh Cẩm
(1/1998)

Ta Sẽ Trở Lại

*Quê Hương
Vẫn ở mãi trong trái tim ta
Dù bao ngục tù
Dù bao gian khổ
Quê Hương
Vẫn ở mãi trong trái tim ta
Dù bao cách xa
Dù bao ngăn trở.*

*Đêm hôm nay
Ta lắng nghe và cảm nhận
Từng nhịp đập trái tim
Của Mẹ Việt Nam.
Ta lắng nghe và cảm nhận
Cả nỗi khát khao
Cả niềm hy vọng
Đang cuộn cuộn dâng lên
Trên mỗi bước chân đi
Trong từng ánh mắt.*

*Ta sẽ trở lại
Để Quê Hương
Không chỉ ở trong ta
Mà trong khắp mọi nhà
Để tự do và hạnh phúc
Không chỉ là ước mơ.*

(Đêm cuối cùng ở Hà Nội
31.8.1998)



ĐÔI DÒNG VỀ TÁC GIẢ

Giáo Sư Đoàn Viết Hoạt tự là Việt Luận, hiệu là Hoàng Hạc, sinh ngày 24 tháng 12 năm 1942 tại Hà Đông, Việt Nam, con ông Đoàn Viết Đăng và bà Lê Thị Bắc. Năm 1954 Giáo Sư cùng gia đình di cư vào Nam và cư ngụ tại Phú Nhuận, Sài Gòn. Tốt nghiệp Cử Nhân Anh Văn năm 1964 tại Đại Học Sư Phạm Sài Gòn và Tiến Sĩ ngành Quản Trị Học Đường tại Đại Học Tiểu Bang Florida, Hoa Kỳ năm 1971. Giảng viên kiêm Phó Viện Trưởng Viện Đại Học Vạn Hạnh từ năm 1971 đến năm 1975.

Ông lập gia đình và có ba người con trai nay đã trưởng thành. Vợ ông, giáo sư Trần Thị Thức, tốt nghiệp Cao Học Khoa Tâm Lý Nhi Đồng tại Đại Học Tiểu Bang Florida, Hoa Kỳ năm 1971. Bà đã cùng với người con út là Đoàn Thiếu Khanh sang Hoa Kỳ đoàn tụ với hai người con trai lớn là Đoàn Hưng Long và Đoàn Đỗ Huệ vào ngày 1 tháng 8, 1994.

Ông đã bị nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam bắt giam không xét xử từ 29-08-1976 đến 09-02-1988 với tội danh bị gán ghép là "tình báo giáo dục cho Hoa Kỳ, nhằm Mỹ hóa đại học Việt Nam và âm mưu lật đổ chính quyền cách mạng".

Sau khi ra tù, ông cùng với các chí hữu soạn và phổ biến một số bài viết và băng ghi âm vận động đồng bào đòi tự do, dân chủ và nhân quyền. Từ tháng 7 đến tháng 10 năm 1990, ông đã cho phát hành 4 số tập tài liệu có tên là Diễn Đàn Tự Do và phổ biến lời kêu gọi "Toàn Dân Vận Động Cho Dân Chủ" (còn được gọi là Thư Quốc Nội). Ngày 17-11-1990, ông bị bắt giam lần thứ hai cùng với các chí hữu như các ông Phạm Đức Khâm, Nguyễn Văn Thuận, v.v... Đến ngày 30-03-1993, ông bị tuyên án 20 năm tù với tội danh bị gán ghép là "hoạt động nhằm lật đổ chính quyền". Bản án này đã gây phẫn nộ công luận khắp nơi trên thế giới. Ngày 7, 8 và 9 tháng 8 năm 1993, nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam đã phải đem vụ án ra xử lại, và bản án của ông được sửa đổi từ 20 năm tù thành 15 năm tù và 5 năm quản thúc.

Trong thời gian ở tù lần thứ hai tại trại cưỡng bức lao động Thanh Cẩm, một trại tù nổi tiếng rất khắc nghiệt ở miền rừng núi Thanh Hóa, gần biên giới Việt-Lào, giáo sư Hoạt vẫn tìm cách chuyển ra ngoài nhiều bài viết và giác thư đấu tranh cho tự do, dân chủ và nhân quyền. Qua nhiều năm bị tù đầy, dù tinh thần vẫn còn tinh anh và lạc quan nhưng sức khỏe của ông bị suy yếu nghiêm trọng với các chứng bệnh khó trị như đau thận, nhức tai trong, kiết lỵ và giảm thị lực.

Với sự vận động của người Việt khắp nơi trên thế giới, chính quyền, quốc hội từ Âu châu tới Mỹ châu đã không ngừng gây áp lực lên nhà cầm quyền CSVN, cùng với sự vận động và lên tiếng mạnh mẽ của các tổ chức nhân quyền trên thế giới, cuối cùng nhà cầm quyền CSVN đã phải nhượng bộ và trả tự do cho Giáo sư Đoàn Viết Hoạt trong đợt đầu tháng 9 năm 1998. Hiện nay ông đang đoàn tụ với gia đình tại Hoa Kỳ.

Thực Hiện và Phát Hành

PHONG TRÀO NHÂN QUYỀN CHO VIỆT NAM NĂM 2000

P.O. Box 1952 • Westminster, CA 92684-1952

Tel. (714) 217-7056 • Fax. (714) 892-4215

Ấn phí: \$8.⁰⁰

Mr. Print • (714) 901-5751